

holdsforening erholdt den Kraft til Selvoprejsning, som hverken Trusler eller Formaninger havde kunnet oparbejde hos Fyren. Af hvilken Historie der kan læres, at Forfængelighedens højt udskegne Last endog kan virke ligefrem moralsk! Dersom jeg var Digter, vilde jeg skrive Sange til dens Pris. Og dersom jeg var Præst (med eller uden Præstekrave), vilde jeg udslette den af Menneskenes Synderegister, der jo er tilstrækkelig langt endda.“

Per maatte læse Brevet igennem et Par Gange, før han helt forstod det. Han kendte ikke Jakobe igen. Denne Tone! — Han blev des dybere skuffet, som han selv havde følt sig saa lykkelig befriet ved endelig at have vundet Klarhed over sig selv i et Forhold, hvoraf der var runden saa megen Fortrædelighed baade for ham selv og for andre.

I det første Øjeblikks Opbragthed tænkte han paa at sætte sig til at skrive og give hende en alvorlig Tilrettevisning. Men han besindede sig. Hvor meget end den religiøse Stemning igen var bleven trængt tilbage i hans Sind, den virkede dog stadig i det skjulte, omsatte sig i Sagtmodighed og i Trang til stedse strengere Selvprøvelse. Ganske særligt kom dette frem i Forholdet til Jakobe. Han sagde derfor nu til sig selv, at han maatte bære over med hende, han havde saa megen Uret at gøre god overfor hende, at han jo næsten maatte være glad for den Lejlighed, der her tilbød sig, til i Gerning at vise hende sin Beredvillighed til at bringe Sonoffer.

*

*

*

Nogle Dage efter, at Pastor Blomberg og hans Datter havde været paa Kærsholm, foreslog Hof-